

HÃ´pital de Grimberghe

Adres

Middelkerke [gemeente in arrondissement Oostende - BE]

Architect

Beyaert Hendrik

Bestaansperiode

1884-WOI

Oprichter

Burgerlijke godshuizen van de stad Brussel (Hospices Publics)

Wat het nu is

Vernield tijdens de Eerste Wereldoorlog

Korte situering

In november 1884 opende het Hôpital de Grimberghe. Het werd gebouwd door de burgerlijke godshuizen van de stad Brussel met de financiële steun van burggraaf en filantroop Roger de Grimberghe. De burggraaf was op 27 november 1879 overleden en liet een legaat van een half miljoen Belgische frank na aan de burgerlijke godshuizen van de stad Brussel. Deze niet-kerkelijke burgerlijke godshuizen waren tijdens de Franse bezetting ontstaan als gevolg van een reorganisatie van de privé-liefdadigheid.

Het Hôpital de Grimberghe was geen vakantiekolonie, maar, net zoals het Hospice Maritime in Wenduine, een voorloper ervan: een zeehospitaal voor de opvang van behoeftige kinderen uit het Brusselse die leden aan rachitis (een beenderziekte, ook bekend onder de naam 'Engelse ziekte') of scrofulose (ontsteking van de lymfeklieren).

Dokter Pieter Joseph Casse werd als hoofdgeneesheer en directeur van het hospice aangesteld. Casse was voorheen werkzaam in het Sint-Pietershospitaal in de Brusselse Marollen.

De kinderen werden door hun gemeentelijke administratie naar het hospice gestuurd en de lokale overheid nam de kosten van het verblijf van deze kinderen op zich. Het Hôpital de Grimberghe werd gebouwd in de 19e-eeuwse traditie van de hospitaalbouw - in de vorm van paviljoenen - en was, zowel op gebied van architectuur als op gebied van behandeling, geïnspireerd op het zeehospitaal van Berck-sur-Mer. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd het volledig vernietigd en het werd niet meer heropgebouwd.

Meer info

De gemeente Middelkerke werd gekozen omdat de stoomtram tussen Middelkerke en Oostende de Brusselse kinderen naar het zeehospitaal kon brengen. Het werd op ruime afstand van de badplaats Middelkerke ingeplant om het contact tussen de kinderen en de toeristen zo veel mogelijk te vermijden.

De instelling ving een duizendtal patiënten op in de leeftijd van ca. 3 tot 14 jaar. De kinderen droegen een gevlochten strohoedje. Via een tunnel konden ze van het sanatorium naar het strand gaan. De zwaksten lagen in een wagentje.

Hoewel bedoeld voor Brusselse kinderen, bood de instelling ook onderdak aan kinderen uit andere landsdelen.

In 1913 richtten de burgerlijke godshuizen van Brussel de villa's L'Aube en Les Alouettes in Bredene-Bad in tot Institut Roger De Grimberghe, ook Sanatorium Marin genoemd.

Literatuur

P. JACOB, Modernisme aan de Belgische kust: kinderverblijven tijdens het Interbellum, Sint-Lukas Brussel, 5de Architectuur, eindverhandeling, 1990, p. 7.

L'hôpital maritime Roger de Grimberghe – Middelkerke, Brugge: Honimont, 1888.

D. PELEMAN, Le colonie di vacanza e la trasformazione del litorale. In: V. BALDUCCI, Architetture per le colonie di vacanza. Esperienze Europee, Firenze: Alinea, 2005, p. 41-44.

D. PERTZ, Het sociaal toerisme. In: Te kust en te kuur. Badplaatsen en kuuroorden in België « 16de-20ste eeuw, Brussel: ASLK, 1987, p. 162.

F. SIMON, Les activités et les oeuvres scolaires, para- et post-scolaires. In: Histoire de la Ligue de l'Enseignement et de l'Education Permanente 1864-1989, Luik: Massoz, 1989, p. 149.

B. VANOBERGEN, Het gaat niet zozeer om het genezen, maar om het hervormen'. Over de rol en de betekenis van het zeehospitaal voor kinderen in het hygiëneoffensief van het eind van de negentiende eeuw. In: Tijdschrift voor Geschiedenis, (2009)122, p. 48-61.

Bronnen

Gemeentearchief Middelkerke, MI 551, Les Hospices Civils de Bruxelles 1883-1910.

Archief OCMW Brussel, L'hôpital maritime de Bruxelles – Middelkerke.

À

<top

Getuigenissen

Audio

Video

<top

Plaats uw herinnering